17/04/2019

“Παράδεισο χωρίς εσάς δεν τον θέλω!”

/ Γνώμες

Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας

Ο νέος Άγιος της Ορθοδόξου μας Εκκλησίας, ο Γέροντας της Πάτμου, Ο Όσιος Αμφιλόχιος Μακρής ήταν πράγματι χρηστός και εύχρηστος δούλος Κυρίου. Αναδείχθηκε εφάμιλλος των αλιέων της Γαλιλαίας αφού ακολούθησε στις ημέρες μας τα βήματά τους και έγινε Ιεραπόστολος και πνευματοφόρος Πατέρας της Εκκλησίας, στύλος και εδραίωμά της, ομολογητής πίστεως και πρότυπο όλων, όσοι επιθυμούν την κατά Χριστόν καινή ζωή.

Ο Όσιος Αμφιλόχιος ήταν ο ασκητής που βίωνε έμπονα την πραγματικότητα, ενημερωνόταν για τα επίκαιρα προβλήματα και κατανοούσε το μέγεθός τους, για να μπορεί ανάλογα να συντρέχει και να έρχεται αρωγός στους εμπερίστατους δείχνοντας σπλάχνα οικτιρμών και αδελφικής εν Χριστώ αγάπης. Του αρμόζουν οι τίτλοι του ασκητού, του κατηχητού και διδασκάλου, του ιεραποστόλου, του ομολογητού, του θαυματουργού. Έλαμψε ο νέος Πάτμιος Άγιος στο νοητό της

Εκκλησίας μας στερέωμα ως νεόφωτος αστέρας, ο οποίος με τις αστραπές του Αγίου Πνεύματος που ενοικούσε μέσα του φώτισε τα πέρατα της Ορθόδοξης κοινωνίας μας.

Ο Γέροντας Αμφιλόχιος υπήρξε θιασώτης της ισάγγελης βιοτής και πολιτείας και συγχρόνως μιμητής και ομότροπος των πάλαι οσίων ασκητών, των οποίων στη σύγχρονη εποχή ανεζωγράφισε τα ηρωϊκά πνευματικά κατορθώματα.

Ο «πλήρης πνεύματος Αγίου και πίστεως» (Πραξ. ια 24) Γέροντας, ανέτειλε στην εξάκουστη νήσο της Πάτμου από γονείς απλοϊκούς μεν και πτωχούς, αλλά τηρητές των ευαγγελικών προσταγμάτων, τον Εμμανουήλ Μακρή από την Λειψώ και την Ειρήνη Μακρή από την Πάτμο. Το φως του ηλίου είδε στις 13 Φεβρουαρίου του σωτηρίου έτους 1889 και κατά το άγιο βάπτισμα έλαβε το όνομα Αθανάσιος.

Ἁγιασμένος από την κοιλιά της μητέρας του το νήπιο Αθανάσιος ουδέποτε θήλασε κατά τις δύο σταυρώσιμες ημέρες, την Τετάρτη και την Παρασκευή και όσο μεγάλωνε προόδευε στην αρετή και «χάρις Θεού ην επ’ αυτό» (Λουκ. β 40). Ο τακτικός εκκλησιασμός του μικρού Αθανασίου στην επιβλητική Μονή του Αγίου Ιωάννου, του Θεολόγου, αύξανε την ευλάβειά του προς τα Θεία και τον πόθο της ολοκληρωτικής αφιερώσεώς του στην Εκκλησία του Χριστού. Έτσι, στην ηλικία των 17 ετών εκάρη μοναχός και έλαβε το όνομα Αμφιλόχιος. Ευγνωμονώντας τον Θεό μας για την τιμητική προς αυτόν κλήση Του παρέδωσε όλη την έφεση της καρδιάς του και τις αείρρυτες πηγές των δακρύων του. Πίστευε ο νεαρός μοναχός, ότι ο δρόμος που επέλεξε ήταν δρόμος προσφοράς, δρόμος θυσίας, δρόμος αυταπαρνήσεως. Όλές του οι κινήσεις, οι πράξεις, τα λόγια ήταν μόνο για την δόξα του Χριστού μας. Είναι από τις λίγες σύγχρονες μορφές που αγάπησαν τόσο τον Εσταυρωμένο Λυτρωτή μας. Τον αγάπησαν και μόχθησαν για την δόξα του παναγίου Ονόματός Του.

Ο Όσιος Αμφιλόχιος έπαιρνε δύναμη από την μονολόγιστη ευχή, την ευχή του Ιησού, την οποία ασίγητα είχε στο στόμα του, καθώς την διδάχθηκε από τον σπηλαιώτη ασκητή, τον κολλυβά Θεόκτιστο, που τον επισκεπτόταν στο ερημητήριό του στην Παναγία του Γραβά, χάριν πνευματικής ωφελείας. Η μονολόγιστη ευχή, «Κύριε, Ιησού Χριστέ, ελέησόν με τον αμαρτωλόν», σώζει, ζωογονεί, χαροποιεί, δυναμώνει, στηρίζει. Ήξερε ο Γέροντας ότι η ευχή είναι βοηθητική στην κάθαρση, μόνη της, όμως, δεν είναι αποτελεσματική. Το να καίει κανείς κιλά λιβάνι όταν προσεύχεται, αν ο νους του είναι γεμάτος από κακούς λογισμούς για τους άλλους, δεν ωφελεί, αφού το θυμίαμα δεν ανεβαίνει στον ουρανό. Από τον νου κατεβαίνει ο πειρασμός στην καρδιά και κάνει τον άνθρωπο θηρίο. Αξία έχει όταν η μονολόγιστη ευχή συνοδεύεται από κάθαρση, από νήψη.

Η ευχή του Ιησού δεν έλλειπε ποτέ από τα χείλη και την καρδιά του μεγάλου αυτού Αιγαιοπελαγίτη ασκητή. Και η αγάπη του άφατη για όλους τους ανθρωπους. για όλα τα πνευματικά του ιδιαίτερα παιδιά. Συνήθιζε να λέει:

– Παράδεισο, χωρίς εσάς, παιδιά μου, δεν τον θέλω!

Νηστευτής ακραιφνέστατος ο νεαρός Αμφιλόχιος τρεφόταν με λιτή τροφή και ουδέποτε έφθασε σε κορασμό, ώστε να σηκωθεί από το τραπέζι χορτασμένος, γνωρίζοντας ότι «ο χορτασμός της κοιλίας ξηραίνει τα της κατανύξεως δάκρυα, ενώ η νηστεία και η εξ αυτής θλίψις γεννά δάκρυα σωτηριώδη», καθώς αναφέρει στην Κλίμακά του ο Άγιος Ιωάννης (Λόγος ιδ, ιε -ιστ). Το απέριττο κελλί του ήταν η πνευματική του παλαίστρα, μέσα στην οποία πάλευε καθημερινώς «προς τας αρχάς, προς τας εξουσίας, προς τους κοσμοκράτορας του σκότους του αιώνος τούτου» (Εφεσ. στ 11).

Η έννοια της ακτησίας και η μνήμη του εγγύς θανάτου ήταν βαθύτατα ριζωμένη στην καρδιά του και για το κελλί του επαναλάμβανε τη φράση των ασκητών: «Σήμερον εμού, αύριον ετέρου και ουδέποτέ τινος». Σε αυτό μάλιστα προς διαρκή μνήμη θανάτου είχε τοποθετήσει και ένα κρανίο νεκρού με την επιγραφή: «Και συ αύριο» και μυστικώς μονολογούσε: «Άνθρωπος ωσεί χόρτος αι ημέραι αυτού και ωσεί άνθος του αγρού ούτως εξανθήσει» (Ψαλμ. 102, 13).